

Arrest

**nr. 48 254 van 20 september 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 juli 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 juni 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 12 januari 2010 het Rijk is binnengekomen, diende op dezelfde dag een asielverzoek in. Die dag werd tevens, op basis van een onderzoek van de vingerafdrukken, door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vastgesteld dat verzoeker reeds op 3 januari 2010 in Polen werd aangetroffen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht op 5 februari 2010, gelet op artikel 16.1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten

wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Poolse autoriteiten om de terugname van verzoeker.

1.3. Op 11 februari 2010 stemden de Poolse autoriteiten in met het terugnameverzoek.

1.4. Verzoeker diende, bij aangetekende brief van 6 mei 2010, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.5. Op 2 juni 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard.

1.6. Op 2 juni 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tevens de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde (V. S.) (...)
van nationaliteit: Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 12.01.2010 is toegekomen in België. Nog dezelfde dag vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in Mayrtup (Russische Deelrepubliek Tsjetsjenië) op 07.11.1978.

Uit het Eurodacverslag van 12.01.2010 blijkt dat betrokkene in Polen asiel heeft aangevraagd en de Poolse overheid heeft op datum van 12.02.2010 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon en zijn minderjarige dochter (V. E.) (...).

Betrokkene verklaarde tijdens zijn interview op de DVZ van 12.01.2010 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij op 03.01.2010 ook asiel heeft aangevraagd in Polen. Betrokkene verklaarde dat hij samen met zijn gezin Gurdermes op 29.12.2009 verliet richting Moskou waar hij op 31.12.2009 zou zijn aangekomen. Dezelfde dag zou hij naar Brest (Wit-Rusland) vertrokken zijn waar hij op 01.01.2010 zou zijn aangekomen. Hij zou er twee dagen in een hotel bij het station verbleven hebben om op 03.01.2010 met de trein van Brest naar Teraspol in Polen te reizen. Op 03.01.2010 vroeg betrokkene in Polen asiel aan. Op 11.01.2010 reisde hij met de wagen naar België. Betrokkene stelt dat hij niets afweet van een besluit over zijn asielaanvraag in Polen. Op 12.01.2010 zou hij in België zijn aangekomen en nog dezelfde dag vroeg hij het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodac-verslag en betrokkenes verklaring dat hij in Polen asiel had aangevraagd, werd op 05.02.2010 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 12.02.2010 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art 16.1.c. van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 onder-

tekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek.

De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten.

Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.01.2010 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat het de keuze van de smokkelaar was en dat het in Polen gevaarlijk was (DVZ, vraag 19).

Verder verklaarde betrokkene bij de vraag naar familieleden in België of Europa (DVZ, vraag 16 & 17) dat hij geen familieleden in België of Europa heeft. Gezien het bovenstaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening niet aan de orde.

Gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid stelde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.01.2010 dat hij last heeft van scherven van een bom in zijn been en dat hij last heeft aan zijn rug (DVZ, vraag 20). Betrokkene brengt hier echter geen concrete bewijzen van aan en maakt evenmin aannemelijk dat hij door deze verklaarde aandoening niet zou kunnen reizen. Betrokkene diende vervolgens op 06.05.2010 per aangetekend schrijven een machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 02.06.2010 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard en op 02.06.2010 aan betrokkene betekend.

Er werd geconcludeerd dat gezien de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Polen, er derhalve niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van verwijzing.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van verwijzing, in casu Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 1, A, 2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 3.2, 3.4, 16, 19.2 en 45 van verordening 343/2003/EG, van de artikelen 51/5, 62 en 71/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2, 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van de verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert tevens aan dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan doordat verweerder heeft gesteld *“dat de asielaanvraag van verzoeker onontvankelijk is zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar Polen.”*

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Doordat de bestreden beslissing stelt: Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.01.2010 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat het de keuze van de smokkelaar was en dat het in Polen gevaarlijk was (DVZ, vraag 19).

Terwijl de bestreden beslissing niet motiveert dat de vrees voor terugkeer naar Polen onderzocht is.

Zodat

De bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is naar de vrees van verzoeker in Polen. Dat zelfs EU burgers in de mogelijkheid zijn om in België asiel aan te vragen. Dat deze mogelijkheid niet werd toegepast op verzoeker nochtans een niet EU onderdaan.

Dat dit uiteraard een ongelijkheid uitmaakt en de wettigheid schendt.

Dat Polen een democratisch land is voor EU onderdanen maar voor derdelanders er een gevaar kan zijn.

Bij arrest van 21 december 2009 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Rvv) een weigering van de Belgische verantwoordelijkheid over een asielaanvraag (bijlage 26quater), omdat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ten onrechte niet was ingegaan op de verklaringen van verzoekende partij.

Bestuurshandelingen moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd, dat de motivering zijnde de juridische en de feitelijke overwegingen dient te worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en deze motivering moet afdoende zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen.

Een motivering van de bijlage 26quater die niet toelaat te begrijpen waarom het wel degelijk ingeroepen gevaar voor hun leven geen grond vormt voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule is een gebrekkige motivering.

Dat verzoeker hiertoe ten bewijze het volgende voegt.

a. In het rapport van ECRE wordt het volgende gesteld: “In several EU countries, Chechens are not granted refugee status when they have been officially registered in the Russian Federation, outside of

Chechnya. Other countries view Chechens as fleeing generally from armed conflict and not at risk of individual persecution so they do not grant refugee status and/or grant subsidiary forms of protection for this reason. (For example, Poland, Czech Republic and Norway. ECRE survey 2006.)

Tsjetsjenen die in hun land uit politieke redenen vervolgd werden, die leden van de rebellen in het verleden (langer geleden of recent) zijn geweest of die in een direct conflict met de huidige machthebbers rond de Kadyrov clan verwickeld waren, voelen zich in Polen niet beschermd. Er zijn talrijke berichten van Tsjetsjenen die aangeven dat ze in asielcentra in Polen door landgenoten of Russen met bedreigingen zijn benaderd en daarop onmiddellijk het land ontvlucht zijn. Tijdens het Oostenrijkse NGO Forum "Asylforum" in november 2008 in Salzburg, hebben de aanwezige NGOs hun bezorgdheid omtrent talrijke klachten rond onvoldoende bescherming in Polen geuit. Ook in België worden medewerkers van vluchtelingenwerkingen met deze klachten van Tsjetsjeense asielzoekers geconfronteerd. Polen is een direct buurland van Rusland. Dat Russische inlichtingendiensten in Polen opereren is geen geheim, net zomin als het feit dat de Kadyrov regering invloed op de Tsjetsjeense gemeenschap in het land probeert uit te oefenen. Tsjetsjeense asielzoekers in het asielcentrum van Lomza vertelden bijvoorbeeld aan de auteur dat onbekende mannen hun kinderen op een speelplein benaderd hebben en in het Russisch naar hun ouders hebben gevraagd. Een voormalige Tsjetsjeense politicus, die de auteur persoonlijk kent, is Polen ontvlucht na doodsb bedreigingen van andere Tsjetsjenen. Zijn geval verduidelijkt het principiële probleem bij dit onderwerp: hij beschikt niet over schriftelijke of andere bewijzen van de tegen hem geuite bedreigingen — hoe ook anders? Er zijn ook geen onderzoeken of rapporten die de acties van inlichtingendiensten en aanhangers van de Tsjetsjeense regering in Polen zouden kunnen bewijzen — hun bezigheden zijn tenslotte van nature uit geheim. In het

Uit Tsjetsjeense asielzoekers in Polen, Jörg Gebhard, januari 2009

Eind 2007 leefden in Polen 1.782 Tsjetsjenen als erkend vluchteling en omtrent 7.000 anderen met een subsidiaire bescherming — niet erg veel als men bedenkt dat alleen al tussen 2003 en 2005 en tussen 2007 en maart 2008 (voor het jaar 2006 zijn er geen cijfers beschikbaar) bijna 30.000 Tsjetsjenen in Polen asiel aangevraagd hebben.

Verzoekende partij is gegriefd omwille van het feit dat verwerende partij diens asielrelaas niet heeft overgemaakt aan het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor onderzoek.

De beslissingen zeggen met geen woord, waarom asielaanvraag niet in België kan worden behandeld; De beslissing is niet afdoende gemotiveerd in de mate de verwerende partij er zich tot beperkt de argumenten van verzoekende partij te noteren, doch geen besluit neemt noch positief, noch negatief; De verzoekende partij derhalve tegen de beslissing beroep aantekent.

Dat blijkt dat mijn verzoekende partij bij repatriatie naar Polen een terugkeer naar het land van herkomst deze wel degelijk mogelijk is en verzoekende partij het slachtoffer zal zijn van een daadwerkelijke en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Dat bovendien elke instantie bescherming ook de "protection subsidiaire subsidiaire" dient te controleren (cfr. het discours van Prof. Dr. Carlier in dit verband.)

Dat het recht op leven van artikel 2 EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd, maar beschermt bovendien, samen met het verbod van foltering van artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden die de democratische staten die de Raad van Europa vormen (Hof Mensenrechten 27 september 1995 (McCamil/Verenigd Koninkrijk) Publ Eur. Court HR.R 1996, Senek nr. 324).

Dat hoewel de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de Aanvullende Protocolen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet nochtans in principe aangenomen worden dat artikel 3 EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, kunnen niet in aanmerking worden genomen. De bescherming die door voornoemd artikel 3 wordt verzekerd is dus ruimer dan die voorzien in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen De uitzetting zou bijgevolg artikel 3 E.V.R.M schenden zolang hij een ernstig risico loopt op folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen (Hof Mensenrechten, 17 december 1996, (Ahmed/Oostenrijk), Rev.Dr. étr. 1997, 88).

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 71/3 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat zonder afdoende motivering ivm de persoonlijke situatie van verzoeker een bevel wordt gegeven.

De vrees die verzoekende partij heeft bij chainrepatriatie voor een vernederende behandeling wordt bevestigd in recente mensenrechtenrapporten.

Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoeker niet correct te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers derhalve, niet afdoende motiveerde.

De motivering van de beslissing waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven faalt derhalve volledig.”

3.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen het volgende:

“De verwerende partij stelt vast dat in niet nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoeker nochtans voorgehouden schending van artikel 1.A(2) van de Conventie van Genève, artikel 3.2, 3.4, 45, 16 en 19.2 van de Verordening 343/2003, art. 51/5 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, art. 71/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en de rechten van verdediging.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde eveneens om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Artikel 1 van de Vluchtelingenconventie heeft overigens geen directe werking in de Belgische rechtsorde (R.v.St., 14 februari 2005, nr. 140.572; R.v.V. nr. 4617 dd. 10.12.2007).

Bovendien ziet verwerende partij niet in hoe art. 71/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 van toepassing zou zijn op verzoeker, nu in casu geen sprake is van een maatregel van vrijheidsberoving. Overigens zou de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sowieso niet bevoegd zijn om kennis te nemen van de vordering, in zoverre deze is gericht tegen een beslissing tot vrijheidsberoving.

Geheel ten overvloede laat verwerende partij nog gelden dat verzoeker zich sowieso niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

“Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Betreffende artikel 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze genoegzaam met redenen omkleed is, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

(...)

In antwoord op verzoekers concrete kritiek, m.n. dat de bestreden beslissing niet motiveert dat de vrees voor terugkeer naar Polen onderzocht is, laat verwerende partij gelden dat verzoeker tijdens zijn verhoor geenszins 'een vrees voor terugkeer naar Polen' heeft geuit, doch enkel verklaarde dat het in Polen gevaarlijk was en de smokkelaar België gekozen had. Terwijl de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op deze uiterst summiere, vage en ongestaafde beschouwing wel degelijk geantwoord heeft, nu de bestreden beslissing onder meer stelt dat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van verwijzing, in casu Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 EVRM.

Verzoekers kritiek mist dan ook feitelijke grondslag; verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

In de bestreden beslissing wordt ter dege door de gemachtigde uiteengezet om welke reden Polen verantwoordelijk geacht wordt voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker, waarbij wordt opgemerkt dat de terugname gebeurd op grond van art. 16.1.c, hetgeen betekent dat de Poolse autoriteiten de asielaanvraag van verzoeker als niet afgehandeld beschouwen. Verder wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat Polen de asielaanvraag van verzoeker met dezelfde standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht, zal behandelen. Er wordt ook ingegaan op alle verklaringen van verzoeker en uiteengezet om welke reden er geen grond aanwezig is voor behandeling door België in toepassing van art. 3.2 van de verordening (gegeven waarover de gemachtigde een discretionaire bevoegdheid uitoefent, zonder dat het aan de vreemdeling toekomt het land te kiezen dat zijn asielaanvraag, in afwijking van art. 16 van de verordening 343/2003, zou moeten behandelen).

De bestreden beslissing is genoeg van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift overigens verwijst naar een vernietigingsarrest van 21.12.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, stelt de verwerende partij vast dat verzoeker in gebreke blijft dit arrest te betrekken op zijn persoonlijke situatie.

Ten overvloede merkt de verwerende partij nog op dat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat 'Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie, en door dezelfde internationale verdragen als België gebonden is, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat verzoeker voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen dan in België zou genieten'. De gemachtigde merkt tevens terecht op dat verzoeker geen enkele informatie heeft kunnen verstrekken over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten.

Er kan enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie - en Asielbeleid geheel terecht geoordeeld heeft om ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen.

Hij handelde daarbij binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/5 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 en het art. 16.1.c van de Europese Verordening 343/2003 inclus.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werden de Poolse asielinstanties verzocht tot terugname van verzoeker met vermelding van art. 16, lid 1 van de Verordening 343/2003 en de gegevens op grond waarvan de aangezochte lidstaat kan nagaan of deze verantwoordelijk is.

De Poolse asielinstanties hebben op 12.02.2010 expliciet ingestemd met de terugname van verzoeker in toepassing van art. 16.1.c van de verordening 343/2003.

In casu blijkt dus dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht heeft beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Terwijl ook moet worden opgemerkt dat de Poolse autoriteiten inmiddels de terugname van verzoeker hebben aanvaard, zodat de verwerende partij de verplichting heeft om de asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling.

Conform art. 19, lid 1 van de E.G. Verordening nr. 343/2003 dient, eens de aangezochte lidstaat instemt met de overname, de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend (i.c. België) de 'asielzoeker in kennis te stellen van de beslissing om het asielverzoek niet te behandelen en van de verplichting om de asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling'.

Voor de verwerende partij gold aldus de verplichting om verzoeker over te dragen aan Polen, aangezien Polen de terugname van verzoeker heeft aanvaard.

Overigens dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich in het inleidend verzoekschrift beperkt tot het uiten van zeer summiere en vage beschouwingen over de situatie en behandeling van "derdelanders" in Polen, zonder dat zij daarbij een concreet element aanhaalt waaruit blijkt dat verzoeker een onmenselijke behandeling riskeert bij een terugkeer naar Polen.

Tot slot laat de verwerende partij gelden dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie, en de toetreding van Polen aan strenge voorwaarden was verbonden.

Het komt slechts aan de Belgische autoriteiten toe de verplichtingen die de nationale en internationale regelgeving haar opleggen na te komen, doch hij kan niet verantwoordelijk worden gesteld indien een andere staat bepaalde verplichtingen niet zou nakomen, hetgeen overigens niet wordt aangetoond door verzoeker.

Verzoeker dient dan ook haar rechten in Polen uit te putten, en zo hij daar onregelmatig zou worden behandeld — wat geenszins vaststaat — dient hij zich tot de daartoe bevoegde autoriteiten te wenden.

De Belgische Staat is daarbij uiteraard niet bevoegd om een andere lidstaat op de vingers te tikken — mocht dat al nodig zijn, quod non — nopens diens internationale verplichtingen.

Er dient dan ook besloten te worden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoeker het verblijf diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten, en dit gelet op de terugname door Polen.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De beschouwingen van de verzoekende partij in het inleidend verzoekschrift zijn niet meer dan ongestaafde, vage en niet ernstige beweringen, en kunnen niet worden aangenomen. Terwijl er geen sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dit onderdeel van het enig middel kan niet worden aangenomen.

Betreffende de vermeende schending van art. 3 EVRM.

Betreffende een vermeende schending van artikel 3 EVRM merkt de verwerende partij vooreerst op dat hieraan is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit deze artikelen voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Ten overvloede laat de verwerende partij nog het volgende gelden.

In antwoord op de door verzoeker geponeerde schending van art. 3 EVRM, laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, 1, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,
- verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend in Polen en geen melding heeft gemaakt van enige onheuse behandeling aldaar, noch enig bewijs voorlegt van dergelijke feiten.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De vermeende schending van art. 3 EVRM kan, met verwijzing naar de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing, niet worden aangenomen."

3.3.1. Er dient in eerste instantie gewezen te worden op het feit dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572). Deze bepaling kan derhalve op zich niet dienstig worden aangevoerd.

3.3.2. De Raad dient verder te duiden dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1.c van de verordening 343/2003/EG, vastgesteld dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag, nu hij reeds eerder een asielaanvraag indiende in Polen. Met betrekking tot de beweringen van verzoeker dat het in Polen gevaarlijk was en hij zo ver mogelijk weg wou, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat hij met zijn verklaringen niet aantoont dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/82/EG, noch op het artikel 3 van het EVRM. Inzake de door verzoeker meegedeelde medische problemen wordt toegelicht dat hij deze niet bewijst en dat hoe dan ook niet blijkt dat deze problemen hem verhinderen om te reizen. Tevens wordt erop gewezen dat bij het onderzoek van de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoeker heeft ingediend werd geoordeeld dat de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Polen. Er wordt derhalve uiteengezet waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet aanvaard worden als redenen om zijn asielaanvraag, op basis van de artikelen 3, 7 of 15 van de verordening 343/2003/EG, toch in België te behandelen. Verzoeker houdt dan ook ten onrechte voor dat zijn "persoonlijke situatie" niet in aanmerking werd genomen en dat geen motivering voorzien werd omtrent "de vrees voor terugkeer naar Polen." Verder wordt verwezen naar artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgeleverd aan de asielzoeker ten aanzien van wie is vastgesteld dat een andere lidstaat bevoegd is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Tevens moet benadrukt worden dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). De Raad dient, gelet op voorgaande vaststellingen, te besluiten dat in casu in een pertinente en draagkrachtige motivering werd voorzien, die verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond en dat bijgevolg is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3.3. In de mate dat verzoeker betoogt dat de motivering incorrect is en er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in het raam van de toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de bepalingen van de verordening 343/2003/EG dient onderzocht te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat de Poolse autoriteiten bevestigden verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag en instemden met zijn terugname, gelet op artikel 16.1.c van de verordening 343/2003/EG. Verzoeker betwist de juistheid van deze gegevens niet. Verzoeker maakt daarnaast met zijn uiteenzetting, die voornamelijk bestaat uit een opsomming van citaten uit allerhande verslagen, ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt krachtens artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker voorhoudt dat de door hem aangevoerde rechtsregels en rechtsbeginselen geschonden zijn doordat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat zijn asielaanvraag *“onontvankelijk is”* en het bestuur tot deze beslissing kwam *“zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar Polen”* kan de Raad slechts opmerken dat dit onderdeel van het middel feitelijke grondslag mist. In de bestreden beslissing wordt immers geenszins uitspraak gedaan over de ontvankelijkheid van verzoekers asielaanvraag. Er wordt slechts bepaald welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag en gesteld dat hij het Belgische grondgebied dient te verlaten.

Verzoeker laat verder na de precieze bepaling aan te geven waarop hij zich baseert om te stellen dat zijn vrees voor vervolging dient onderzocht te worden. De Belgische autoriteiten dienen immers, overeenkomstig artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de bepalingen van verordening 343/2003/EG, alvorens te beslissen een asielverzoek inhoudelijk te onderzoeken, eerst te verifiëren welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van het asielverzoek. Nu werd vastgesteld dat de Poolse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van het asielverzoek en niet werd aangetoond dat de Poolse autoriteiten niet in staat zouden zijn verzoekers rechten te waarborgen en hem de vereiste bescherming te bieden, kan niet worden ingezien op welke grond de Belgische instanties een verder onderzoek dienden door te voeren.

Een schending van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG wordt evenmin aangetoond. Deze bepaling, die voorziet dat een staat toch de mogelijkheid heeft om een asielaanvraag te behandelen wanneer deze hiertoe op grond van de voormelde verordening niet verplicht is, houdt op zich immers geen enkele verplichting in en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft duidelijk aangegeven waarom hij van oordeel was dat hij geen gebruik diende te maken van deze proceduremogelijkheid. Verweerder heeft hierbij de verschillende door verzoeker aangebrachte inlichtingen onderzocht en toegelicht waarom deze geen reden vormen om toepassing te maken van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG. Verzoeker kan dan ook niet nuttig verwijzen naar rechtspraak van de Raad waarbij een beslissing vernietigd werd omdat het bestuur had nagelaten een standpunt in te nemen inzake de verklaringen van een vreemdeling. Hij kan evenmin voorhouden dat artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG geschonden is omdat geen rekening gehouden werd met inlichtingen die hij zelf niet voldoende belangrijk achtte om verweerder ter kennis te brengen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt, dat de materiële motiveringsplicht werd miskend of dat de bestreden beslissing in strijd is met de artikelen 3.2 en 16 van de verordening 343/2003/EG of met artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. In zoverre verzoeker aanvoert dat er in Polen – het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek – *“voor derdelanders (...) een gevaar kan zijn”* moet worden gesteld

dat verzoeker weliswaar verwijst naar allerhande rapporten en publicaties doch deze geenszins op zijn persoonlijke situatie betrekt en hij niet aannemelijk maakt dat zijn rechten in Polen niet gevrijwaard zijn of dat hij persoonlijk enig gevaar zou lopen.

Verzoeker geeft nog te kennen dat het percentage van vreemdelingen aan wie een beschermingsstatus verleend wordt in Polen laag is. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat de Poolse autoriteiten de internationale, Europese en nationale regelgeving niet of incorrect toepassen. Elke asielaanvraag dient immers individueel onderzocht te worden en het erkenningspercentage is uiteraard afhankelijk van de vraag of de vreemdelingen die een aanvraag indienen ook aan de, in de regelgeving voorziene, voorwaarden voldoen.

Wat betreft de stelling van verzoeker dat Polen hem zal repatriëren naar Rusland – door verzoeker omschreven als “*chainrepatriatie*” – kan verder enkel worden opgemerkt dat verzoeker zijn stelling niet aannemelijk maakt door zijn vage beschouwingen en door te verwijzen naar niet bij zijn verzoekschrift gevoegde verslagen. Daarenboven moet worden gesteld dat de bestreden beslissing op zich niet voorziet in een repatriëring naar Rusland. Een eventuele repatriëring naar zijn land van herkomst zal slechts mogelijk zijn indien de Poolse autoriteiten hiertoe een afzonderlijke beslissing nemen en verzoeker toont niet aan dat Polen – een land dat lid is van de Europese Unie – zijn rechten niet zou respecteren en dat hij bijgevolg dreigt te worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM. Verzoeker maakt ook op geen enkele wijze aannemelijk dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij van zijn leven zal worden beroofd en artikel 2 van het EVRM geschonden wordt.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

3.3.6. De Raad wijst er voorts op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van de verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

3.3.7. De verordening 343/2003/EG bevat geen artikel 45 en de Vreemdelingenwet bevat geen artikel 71/3, zodat de stelling van verzoeker dat deze bepalingen zouden geschonden zijn elke grondslag mist.

3.3.8. Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker, wat de schending van artikel 8 van het EVRM en de artikelen 3.4 en 19.2 van de verordening 343/2003/EG betreft, zich beperkt tot het louter aanvoeren van deze door hem geschonden geachte bepalingen. Verzoeker licht evenwel niet toe waarom hij van oordeel is dat deze bepalingen werden geschonden of aan welk onderdeel van deze bepalingen verweerder precies is te kort gekomen, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK